

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført et anbringende.

1) Med dette anbringende gøres gældende, at sagsøgte har tilsidesat artikel 2 og artikel 30, stk. 3, i direktiv 2004/18/EF, idet

— Oplysningerne, der er relevante for indgivelsen af tilbud, ikke var tilgængelige for alle deltagerne i udbudsproceduren på samme måde og af samme kvalitet.

— Den valgte tilbudsgiver fik udleveret oplysninger på en diskriminerende måde, der gav denne en fordel, idet den kunne rette sit tilbud.

— Forhandlingsproceduren blev udført på en sådan måde, at sagsøgte påvirkede resultatet af proceduren ved alene at anmode om yderligere oplysninger eller forklaringer fra nogle af deltagerne og dermed tilsidesatte principperne om ligebehandling og gennemsigtighed.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114).

Sag anlagt den 26. juli 2011 — Symfiliosi mod FRA

(Sag T-397/11)

(2011/C 282/70)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Symfiliosi (Nicosia, Republikken Cypern) (ved advokat L. Christodoulou)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 23. maj 2011 af Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder om i udbudsprocedure F/SE/10/03 — Lot 12 Cypern at tildele First Elements den første rammekontrakt og Symfiliosi den anden rammekontrakt.

— Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren støtter sit søgsmål på et hovedanbringende, hvorefter agenturet undlod at begrunde sin afgørelse. Sagsøgeren har endvidere anfægtet bedømmelsen af de bydendes bud, der var vilkårlig, ubegrundet og retsstridig.

Sag anlagt den 29. juli 2011 — Banco Santander og Santusa mod Kommissionen

(Sag T-399/11)

(2011/C 282/71)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøgere: Banco Santander, SA (Santander, Spanien) og Santusa Holding, SL (Boadilla del Monte, Spanien) (ved advokaterne J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og M. Muñoz de Juan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Sagsøgerens annullationsanbringender tages til følge, og artikel 1, stk. 1, annulleres i den afgørelse, som kvalificerer artikel 12, stk. 5, i TRLIS som statsstøtte.

— Subsidiært annulleres artikel 1, stk. 1, for så vidt som den erklærer, at artikel 12, stk. 5, i TRLIS indeholder elementer af statsstøtte, når den finder anvendelse på erhvervelse af aktiemajoriteter.

— Mere subsidiært annulleres artikel 4, for så vidt som den kræver, at transaktioner, der er foretaget inden offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende, tilbagesøges.

— Mere subsidiært annulleres artikel 1, stk. 1, og subsidiært artikel 4, for så vidt som den henviser til transaktioner, der er foretaget i Mexico, Amerikas Forenede Stater og Brasilien.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det foreliggende søgsmål er anlagt til prøvelse af Kommissionens afgørelse K(2010) 9566 af 12. januar 2011 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder.

1) Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

— Første anbringende vedrørende foretagelsen af en urigtig retsanvendelse ved gennemgangen af selektivtetsbegrebet og ved kvalificeringen af den pågældende foranstaltning som statsstøtte.

— Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ikke har fastslået, at den undersøgte skatteforanstaltning begunstiger »visse virksomheder eller visse produktioner«, således som artikel 197, stk. 1, TEUF foreskriver. Kommissionen antager blot, at skatteforanstaltningen er selektiv ud fra den omstændighed, at den udelukkende finder anvendelse på erhvervsrelaterede kapitalandele i udenlandske virksomheder (i det konkrete tilfælde i tredjelande, der ikke er medlemsstater i EU) og ikke i indenlandske virksomheder. Sagsøgeren er af den opfattelse, at nævnte argumentation er urigtig og cirkulær. Den omstændighed, at anvendelsen af den undersøgte foranstaltning — ligesom enhver anden skatteregel — er støttet på opfyldelsen af visse objektive krav, betyder ikke, at foranstaltningen retligt eller faktisk er selektiv. Spanien har tilvejebragt oplysninger, som viser, at der er tale om en generel foranstaltning, der retligt og faktisk gælder for alle virksomheder, der betaler selskabskat i Spanien uafhængigt af deres størrelse, art, sektor eller oprindelse.

— For det andet udgør den umiddelbare forskellige behandling i henhold til artikel 12, stk. 5, i TRLIS langt fra en selektiv fordel, men tjener til, at alle erhvervser af kapitalandele ligestilles i skattemæssig henseende, uanset om de er indenlandske eller udenlandske. I tredjelande er der væsentlige hindringer for at gennemføre fusioner, hvilket forhindrer disse i praksis; derimod kan fusioner gennemføres nationalt og med henblik herpå er afskrivningen af finansiell goodwill anerkendt. Følgelig udvider artikel 12, stk. 5, i TRLIS blot denne afskrivning til erhvervelse af aktiver i udenlandske virksomheder, hvilken handling udgør den tilnærmelsesvis, gennemførlige pendant til nationale fusioner og dermed er en bestanddel af den spanske økonomi og den spanske ordningslogik.

— Kommissionen har fejlagtigt antaget, at der ikke er hindringer for transaktioner vedrørende fusioner med virksomheder i tredjelande, og har følgelig fejlagtigt fastslået, at der er den nødvendige referenceramme for at konstatere selektivitet og for ikke at tilslutte sig argumenterne om den skattemæssige neutralitet. Kommissionen har i særdeleshed foretaget en fejlagtig analyse af de transaktioner, som er foretaget i Amerikas Forenede Stater, Brasilien og Mexico.

— Subsidiært bør afgørelsen annulleres i det mindste i tilfælde af overtagelse af aktiemajoriteten i virksomheder i tredjelande, hvor situationen burde sammenlignes med nationale fusioner og dermed burde være begrundet i den spanske ordnings opbygning og logik.

2) Andet anbringende vedrørende foretagelse af en urigtig retsanvendelse på tidspunktet for identificeringen af den af foranstaltningen begunstigede.

— Subsidiært, og selv om det fastslås, at artikel 12, stk. 5 i TRLIS indeholder elementer af statsstøtte, hvilket ikke er

tilfældet, skulle Kommissionen have foretaget en udtømmende økonomisk analyse for at afgøre, hvem der var begunstigede af eventuel støtte. Sagsøgeren gør gældende, at de støttebegunstigede (i form af en for høj købspris for kapitalandelene) var sælgerne af kapitalandelene og ikke, sådan som Kommissionen har anført, de spanske virksomheder, som har anvendt denne foranstaltning.

3) Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af det generelle, retlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning hvad angår fastsættelsen af det tidsmæssige anvendelsesområde for tilbagesøgningen.

— Subsidiært og i tilfælde af, at artikel 12, stk. 5, i TRLIS anses for at være en støtte, tilsidesætter Kommissionen EU-retsinstansernes praksis ved at begrænse det tidsmæssige anvendelsesområde for princippet om beskyttelse af den berettigede forventning indtil offentliggørelsen af afgørelsen om indledningen af undersøgelsesproceduren (21.12.2007) og således ved at kræve tilbagesøgning for de transaktioner, der er gennemført forud for nævnte dato (undtagen hvad angår gennemførte transaktioner om erhvervelse af aktiemajoriteter i Indien og Kina, for hvilke den berettigede forventning er rykket frem til den 21. maj 2011, som er datoen for offentliggørelsen af den endelige afgørelse, idet det er underforstået, at der i disse tilfælde er eksplicitte juridiske hindringer for internationale fusioner).

— Sagsøgeren har gjort gældende, at indledningen af undersøgelsesproceduren i overensstemmelse med Kommissionens beslutningspraksis og retspraksis ikke foregriber foranstaltningens karakter, hvorfor den ikke kan tjene som *dies ad quem* (den dag, hvor fristen udløber), men under alle omstændigheder burde falde sammen med datoen for offentliggørelsen af den endelige afgørelse i EUT.

— Dels er de materielle begrænsninger, som afgørelsen pålægger den berettigede forventning, som er anerkendt i perioden fra afgørelsen om indledningen af undersøgelsen til den endelige afgørelse, uberettigede ved afgrænsningen til erhvervelse af aktiemajoriteter i Kina og Indien. Nævnte berettigede forventning burde ifølge retspraksis udstrækkes til at omfatte samtlige gennemførte transaktioner i tredjelande.

Sag anlagt den 29. juli 2011 — Altadis mod Kommissionen

(Sag T-400/11)

(2011/C 282/72)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Altadis, SA (Madrid, Spanien) (ved advokaterne J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og M. Muñoz de Juan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen